

IN MEMORIAM

DOOR JOHAN DE MOLENAAR

Er is niet veel meer van hem over;
zijn kleine handen zijn vergaan.
Maar nòg hoor ik hun klankgetoover,
nòg zie 'k ze langs de toetsen gaan,

blank over 't blank ivoor. — Voorover
gebogen, met verrukt gezicht
soms even opziend, of hij over
een wijd gebied keek. . . . Vederlicht

en zangerig zijn aanslag, veerend
van rythme en haast vrouwlijk teer.
En zóó verstild soms, — of in 't loover

de winden zwegen bij het keerend
getijde na onstuimig weer. . . .
Rijp voor den dood, den blinden Roover.